

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoSr/3/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6619203158
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Boborová Sninská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6619203158.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a členov senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a JUDr. Mariána Blahu, v právnej veci žalobkyne XX.XX.XXXX, naXX,XX trvale bytom I. XXX XXXX/XX, W. proti žalovanému EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpenému TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č.k. 8Csr/1/2019-96 zo dňa 19. februára 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Lučenec č.k. 8Csr/1/2019-96 zo dňa 19. februára 2020 zrušuje a vec vracia okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalobkyňu uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 12.07.2019 domáhala zrušenia rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, IČO: 45 744 971, s ustanoveným rozhodcom U. E. U., LL.M zo dňa XX.XX.XXXX, sp.zn. F. XXXXX/XX (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“). Zistil, že dňa 21.11.2008 bola medzi právnym predchodcom žalovaného spoločnosťou Consumer finance Holding, a.s., so sídlom Hlavné námestie 12, Kežmarok, IČO: 35 923 130 (ďalej len „právny predchodca žalovaného“) a žalobkyňou uzatvorená Zmluva č. XXXXX. Dňa 28.12.2016 žalobkyňa a žalovaný uzatvorili Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach č. XXXXXXX (ďalej len „dohoda o uznaní záväzku“). Dohodu o uznaní záväzku žalovaná podpísala vo Filakove dňa 28.12.2016 a žalovaný v Bratislave dňa 25.11.2016. Dňa 28.12.2016 podpísala žalobkyňa a dňa 25.11.2016 podpísal žalovaný spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu.

3. Po preskúmaní veci súd prvej inštancie zistil, že žalobkyňa prevzala rozhodcovský rozsudok dňa 30.04.2019 a žalobu doručila súdu prvej inštancie dňa 12.07.2019, teda žalobu doručila včas v lehote stanovenej v § 46 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“).

4. Konštatoval, že dôvody, pre ktoré môže účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania podať žalobu proti druhému účastníkovi na súde a domáhať sa zrušenia rozhodcovského rozsudku vyplývajú z § 45 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Žalobkyňa žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku odôvodnila tým, že ako spotrebiteľka bola uvedená do omylu, pretože jej žalovaný predložil nekalým spôsobom listinné dokumenty s tým, že uznáva premĺčaný záväzok podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka čo do právneho dôvodu a výšky, pričom podľa žalobkyne išlo

o nekalú obchodnú prax, pretože žalobkyňa - spotrebiteľka, ako laik, nezná právných predpisov nebola zrozumiteľne oboznámená s jednotlivými predmetnými článkami a konkrétnymi ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa tiež tvrdila, že Žiadosť a Zmluva o poskytnutí pôžičky uzavreté dňa 24.11.2008 medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobkyňou neobsahovala všetky náležitosti, ktoré vyžadoval zákon 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), ale ani ustanovenie § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Dôvodom pre podanie žaloby bolo ustanovenie § 40 ods. 1 písm. j) a c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Žalobkyňa tiež namietala tú skutočnosť, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva, ktorá jej bola doručená pred bytový dom neznámou osobou (údajne pracovníkom žalovaného), je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, je neplatná, čím došlo k porušeniu jej práv ako spotrebiteľky. Na základe tejto doložky došlo k vydaniu rozhodcovského rozsudku ku ktorému nemalo dôjsť, pretože právomoc rozhodcovského súdu nebola daná.

5. Súd prvej inštancie zistil, že dôvodom žaloby žalobkyne bolo ustanovenie § 45 písm. e) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Po preskúmaní spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy súd prvej inštancie zistil, že bola individuálne dohodnutá, písomná, na samostatnom liste, žalobkyňou podpísaná dňa 28.12.2016 a žalovaným dňa 25.11.2016. Z uvedeného dôvodu ju nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súčasne bola podpisovaná v čase existencie záväzku žalobkyne. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobkyne o porušení jej práv uzatvorením spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, ako spotrebiteľky a poukázal na to, že žalobkyňa nemusela rozhodcovskú zmluvu podpísať, pokiaľ jej nerozumela, mohla vyhľadať odbornú právnu pomoc, prípadne kontaktovať aj žalovaného, aby jej vysvetlil obsah dokumentov predtým, ako ich podpíše. Súd prvej inštancie sa stotožnil s argumentáciou žalovaného v tom, že aj Európsky súd pre ľudské práva definuje spotrebiteľa ako osobu v rozumnej miere dobre informovanú, vnímavú a obozretnú. Za takejto dikcie bolo potom možné vyvodiť, že spotrebiteľ by si mal byť vedomý svojho konania, a teda reflektujúc na prejednávany spor v prípade, ak žalobkyňa v spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve zo dňa 28.12.2016 a dohode o uznaní záväzku zo dňa 28.12.2016 (súd prvej inštancie nesprávne uviedol 28.12.2015) nerozumela, mohla ich odmietnuť podpísať. Žalobkyňa podpísaním spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy prejavila súhlas s prípadným rozhodcovským konaním, pričom uzavretie spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy zákon nevylučuje. Žalobkyňa v konaní nepreukázala svoje tvrdenia o nedostatku právomoci Stáleho rozhodcovského súdu konať vo veci. Súd prvej inštancie dokazovaním zistil a žalobkyňa tvrdenia žalovaného, že pred uzavretím spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy prebiehali medzi stranami mimosúdne rokovania s cieľom žalobkyne zaplatiť pohľadávku, ktorú žalovaný nadobudol postúpením, nespochybnila. Výsledkom týchto rokovaní bola vôľa aj ochota žalobkyne pohľadávku zaplatiť, ale nemala dostatok finančných prostriedkov, nevedela ju zaplatiť jednou splátkou, preto jej žalovaný poskytol možnosť dlh zaplatiť v splátkach navrhnutých žalobkyňou a doručil jej dohodu o uznaní záväzku vo výške 20,-- Eur mesačne spolu so spotrebiteľskou rozhodcovskou zmluvou. Žalobkyňa mala možnosť sa s obsahom dokumentov oboznámiť, vyplniť ich, aj podpísať vtedy, pokiaľ s ich obsahom súhlasí. Žalobkyňa listiny podpísala 28.12.2016, odkedy mala začať plniť podmienky dohody, zasielať dohodnuté splátky, čo nerobila, splátky pravidelne neplatila, preto žalovaný od dohody odstúpil a pohľadávku uplatnil v rozhodcovskom konaní.

6. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že Stály rozhodcovský súd skúmal svoju právomoc v spore rozhodovať podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Najskôr sa zaoberal posúdením neprijateľnosti rozhodcovskej zmluvy podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že strany uzavreli rozhodcovskú zmluvu jasným a určitým prejavom vôle vo forme samostatnej listiny, týkajúcej sa výhradne riešenia ich prípadných sporov vzniknutých z dohody o uznaní záväzku. Stály rozhodcovský súd dospel k záveru, že jeho právomoc na konanie bola založená zákonom o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, bol príslušný na prejednanie a rozhodnutie veci samej. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní nepreukázala svoje tvrdenia o neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, práve naopak, z uvedených dôvodov považoval spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu za uzavretú v súlade so zákonom.

7. Súd prvej inštancie nezistil ani dôvod žaloby podľa § 45 písm. j) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a stotožnil sa so závermi stáleho rozhodcovského súdu o neexistencii neprijateľných zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve (Žiadosť a Zmluva o poskytnutí pôžičky uzavretej dňa 24.11.2008 medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného), lebo žalobkyňa

poskytnutý úver nezaplatila, splátky neplatila riadne a včas a porušila tým zmluvné povinnosti vyplývajúce z citovanej zmluvy. V spore neboli žiadne pochybnosti o tom, že citovaná zmluva je spotrebiteľskou, bola uzavretá za účinnosti zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, a to podľa § 2 písm. a), b). Pokiaľ strany dňa 28.12.2016 uzavreli dohodu o uznaní záväzku, ktorou žalobkyňa uznala svoj dlh pozostávajúci z istiny 1.603,65 Eur, známeho príslušenstva v sume 505,52 Eur, úroku z omeškania 18,25 % ročne zo sumy 2.293,65 Eur od 01.06.2013 do zaplataenia, stalo sa tak v súlade s § 558 a § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka. Stotožnil sa so závermi Stáleho rozhodcovského súdu o tom, že uznanie dlhu žalobkyňou bolo jednostranným právnym úkonom voči veriteľovi, išlo samostatný zabezpečovací inštitút, ktorý svoju zabezpečovaciu funkciu plnil tým, že zakladal právnou domnienku dlhu v čase jeho uznania. K platnému uznaniu dlhu je okrem písomnej formy a všeobecných náležitostí predpísaných pre právne úkony potrebné uvedenie dôvodu vzniku dlhu, výšky v akej sa dlh uznáva a vyjadrenie príslubu dlžníka dlh zaplatiť, pričom doba, kedy bude dlh splnený, nemusí byť vôbec uvedená. Uznať možno aj premlčaný dlh, hoci neexistuje žiadna zákonná povinnosť dlžníka uznať svoj dlh voči veriteľovi. Dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že po postúpení pohľadávky voči žalobkyňi na žalovaného (06.06.2013), čiže takmer 5 rokov od poskytnutia finančných prostriedkov žalobkyňi (zmluva zo dňa 24.11.2008), žalovaný viedol mimosúdne rokovania so žalobkyňou (žalobkyňa toto zistenie ničím nespochybnila), v snahe dosiahnuť zaplataenie postúpenej pohľadávky. Žalobkyňa nebola schopná dlh zaplatiť jednou splátkou (čo tiež v konaní nevyvrátila), a preto žalovaný pristúpil k uzavretiu dohody o uznaní záväzku v ktorej poskytol žalovanej možnosť dlh zaplatiť v splátkach 20,-- Eur mesačne od 25.01.2017, a to dňa 25.11.2016 (kedy dohodu o uznaní záväzku podpísal) a žalobkyňa ju podpísala až o mesiac neskôr (dňa 28.12.2016) zrejme preto, že vedela o svojej povinnosti pohľadávku zaplatiť, veď aj začala mesačne splátky splácať, znovu však s platením prestala a žalovaný až dňa 28.03.2018 doručil Stálemu rozhodcovskému súdu písomnú žalobu voči žalobkyňi (čiže takmer o 5 rokov odvetdy, ako ju postúpením nadobudol). Uvedeným zisteniam zodpovedá aj správanie sa žalobkyne v tom, že dňa 28.12.2016 podpísala aj spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu so žalovaným (ten ju podpísal už 25.11.2016), ktorej predmetom bola dohoda o uznaní dlhu, ktorý existoval, mala o ňom vedomosť, pričom dokazovaním bolo preukázané, že žalobkyňa nielenže neodmietla podpísanie dohody o uznaní záväzku a spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, ale ničím ani nepreukázala svoje tvrdenia v žalobe. Pokiaľ v konaní tvrdila, že dohode o uznaní záväzku a spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluve nerozumela, lebo je laikom, spotrebiteľkou, čiže slabšou stranou v spore, súd prvej inštancie považoval tieto tvrdenia za účelové s cieľom vyhnúť sa povinnosti zaplatiť svoj dlh, ktorý existuje aj v súčasnosti a v tejto súvislosti tiež poukázal na právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 41CoSr/6/2018 zo dňa 31.07.2018 a v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Sžr/38/2011 dňa 08.11.2011.

8. Vzhľadom na to, že nezistil, že by spotrebiteľská rozhodcovská zmluva uzavretá dňa 28.12.2016 obsahovala neprijateľné zmluvné podmienky, štandardným spôsobom vysvetľovala podstatu rozhodcovského konania a žalobkyňi dala možnosť výberu ako spotrebiteľke rozhodcovskú zmluvu podpísať resp. nepodpísať, pričom žalobkyňa v konaní nepreukázala, že bola nútená spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu podpísať, súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba žalobkyne nie je dôvodná, a preto ju zamietol.

9. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). V tomto spore bol žalovaný úspešný v plnom rozsahu, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania od neúspešnej žalobkyne.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Dala do pozornosti, že pri podpise dohody o uznaní dlhu bola ako spotrebiteľ uvedená do omylu, nakoľko veriteľ - žalovaný jej nekalým spôsobom predložil túto listinu s tým, že uznáva premlčaný záväzok podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka čo do právneho dôvodu a výšky a že nebola zrozumiteľne a s odbornou starostlivosťou oboznámená s jednotlivými článkami tejto dohody a s konkrétnym ustanovením Občianskeho zákonníka. Poukázala aj na skutočnosť, že k návšteve jej neznámej osoby a predloženiu listín k podpisu došlo po piatich rokoch po postúpení pohľadávky, teda po uplynutí zákonnej trojročnej premlčacej doby. Uviedla, že v čase podpísania dohody o uznaní záväzku

nevedela o premičaní uznaného dlhu a nemala dostatok času na odbornú radu a na preštudovanie listín. Uplatnený nárok žalovaného považovala za protizákonný a mala za to, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný v rozpore s platnou judikatúrou Slovenskej republiky. Poukázala na to, že podanie žaloby odôvodnila s poukazom na § 40 ods. 1 písm. j) a c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a namietala, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva podpísaná dňa 28.12.2016 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká je neplatná, čím došlo k porušeniu jej práv ako spotrebiteľa. Na základe tejto doložky došlo k vydaniu rozsudku rozhodcovského súdu, aj keď k tomu nemalo dôjsť, pretože rozhodcovská zmluva nebola platne uzavretá a právomoc rozhodcovského súdu nebola daná.

11. Žalovaná ďalej namietala, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil spotrebiteľskú zmluvu uzatvorenú medzi ňou a právnym predchodcom žalovaného. V tomto zmluvnom vzťahu mala postavenie spotrebiteľa. Vyslovila názor, že predmetná zmluva nespĺňa náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Na záver uviedla, že neuznáva dlh a vzniesla námietku premičania podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a navrhla, aby odvolací súd vyslovil, že predmetná spotrebiteľská rozhodcovská zmluva a dohoda o uznaní dlhu je neplatná. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a zrušil rozhodcovský rozsudok a žalobcu zaviazal na náhradu trov konania.

12. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Žalovaný vo vyjadrení uviedol, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a považuje ho za zákonné a vecne správne. Nestotožnil sa s tvrdením žalobkyne ohľadom uzatvorenia rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky. Vyslovil názor, že nie sú splnené dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 45 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a žalobkyňa neunesla bremeno svojich tvrdení. Navhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Zároveň si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

13. K vyjadreniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Nestotožnila sa s tvrdením žalovaného ohľadne uzatvorenia rozhodcovskej doložky a opätovne poukázala na to, že predmetná rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, ktorá nebola individuálne dojednaná. Navrhla, aby odvolací súd rozhodol tak, ako žiadala v odvolaní proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie.

14. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalobkyne v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať pojednávanie (ust. § 385 ods. 1 CSP) a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 12.07.2019 sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku. Žalobu odôvodnila tým, že pri podpise dohody o uznaní dlhu bola uvedená do omylu, nakoľko žalovaný jej ju nekalým spôsobom predložil s tým, že uznala premičaný záväzok podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka čo do právneho dôvodu a výšky, pričom ako laik, spotrebiteľ nebola zrozumiteľne oboznámená s jednotlivými článkami dohody o uznaní dlhu a konkrétne s ustanovením § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedla, že zmluva o poskytnutí pôžičky č. XXXXX uzavretá medzi ňou a právnym predchodcom žalobcu dňa 24.11.2008 je spotrebiteľská zmluva, ktorá neobsahovala všetky náležitosti, ktoré vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. Žalobu ďalej odôvodnila tým, že spotrebiteľská rozhodcovská zmluva je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a ako taká je neplatná, čím došlo k porušeniu jej práv ako spotrebiteľa. Žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku odôvodnila s poukazom na § 40 ods. 1 písm. j) a c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

16. Odvolací súd zo spisu ďalej zistil, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola dňa 28.12.2016 uzavretá Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva (žalobkyňa podpísala dňa 28.12.2016 a žalovaný podpísal dňa 25.11.2016). Z článku I. spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že Stálym rozhodcovským súdom sa na účely tejto zmluvy rozumie Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, Bratislava, IČO: 45 744 971, spotrebiteľským rozhodcovským konaním sa na účely tejto zmluvy rozumie rozhodcovské konanie vedené pred Stálym rozhodcovským súdom podľa zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ako aj podľa štatútu a rokovacieho poriadku Stáleho rozhodcovského súdu platných v čase začatia rozhodcovského konania, webovým sídlom

Stáleho rozhodcovského súdu je www.arbsud.sk <<http://www.arbsud.sk>>, adresa pre elektronickú komunikáciu so Stálym rozhodcovským súdom je podatelna@arbsud.sk <<mailto:podatelna@arbsud.sk>> a že rozhodným právom sa na účely tejto zmluvy rozumie právny poriadok Slovenskej republiky. V článku II. si zmluvné strany dohodli predmet zmluvy, podľa ktorého všetky spory, ktoré vzniknú z Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom pod číslom XXXXXXX, podpísanej veriteľom dňa 21.11.2016, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie alebo spory, ktoré vzniknú na základe tejto dohody, alebo spory, ktoré vzniknú z právnych vzťahov, ktoré zabezpečujú záväzky tejto dohody, budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom podľa jeho vnútorných predpisov, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu. Článok III. Spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy obsahuje poučenie o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní určené spotrebiteľovi. Žalobkyňa uvedenú spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu podpísala. Spotrebiteľská rozhodcovská zmluva sa nachádzala na samostatnom tlačive, nebola súčasťou žiadnej inej zmluvy, a teda žalobkyňa mala možnosť rozhodnúť sa, či rozhodcovskú zmluvu podpíše. Jej uzatvorenie nebolo podmienené ani podpísaním Dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach, keďže sa jedná o dve samostatné listiny. Zároveň z obsahu spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy odvolací súd mal preukázané, že táto obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti podľa § 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, t.j. má písomnú formu, je obsahovo a formálne oddelená od spotrebiteľskej zmluvy, neobsahuje dojednania, ktoré nesúvisia so spotrebiteľským rozhodcovským konaním, obsahuje identifikačné údaje zmluvných strán, označenie spotrebiteľskej zmluvy, na spory, z ktorých sa vzťahuje spotrebiteľská rozhodcovská zmluva, označenie stáleho rozhodcovského súdu s uvedením názvu a sídla, webové sídlo stáleho rozhodcovského súdu, ako aj aktuálne údaje podľa § 18 ods. 3 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a adresu pre elektronickú komunikáciu a poučenie o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Na základe uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že rozhodcovská zmluva je uzatvorená platne, nie je súčasťou formulárovej zmluvy a jej dojednanie nie je preto neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmluve tak, ako to tvrdí žalobkyňa v žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

17. K námietke platnosti uzavretia Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach odvolací súd uvádza, že žalobkyňa mala možnosť preštudovať si predmetnú dohodu vo svojom bydlisku, pretože táto jej bola doručená poštou, mohla si jej obsah nechať vysvetliť ak jednotlivým ustanoveniam nerozumela ako tvrdí, prípadne mala možnosť túto dohodu nepodpísať. Z bodu 4.1 dohody vyplýva, že táto bola uzatvorená vážne, zrozumiteľne a určite, nie v tiesni ani za nápadne nevýhodných podmienok, že pred podpisom si dohodu v celosti i s prílohami prečítala, porozumela jej obsahu a na znak súhlasu ju podpísala. V bode 5 dohody si zmluvné strany dohodli mediačnú doložku. Z uvedených dôvodov odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa mala dostatok času sa s predmetnou dohodou oboznámiť, v dohode bol dlh presne špecifikovaný, bola špecifikovaná aj zmluva, na základe ktorej predmetný dlh vznikol. Žalobkyňa nebola nútená predmetnú dohodu podpísať, podpísanie dohody mohla odmietnuť. Podpis tejto dohody nebol podmienený podpisom žiadnych iných dokladov, nebol nijak časovo limitovaný, teda žalobkyňa mala dostatok času na to, aby si predmetnú dohodu pozrela, oboznámila sa s ňou a v prípade, ak s jej obsahom súhlasila ju podpísať. Odvolací súd zároveň poznamenáva, že žalobkyňa ani nenamietala, že by uznaný dlh napríklad v uznanej výške v čase uznania neexistoval. Z obsahu dohody o uznaní záväzku však nevyplýva, či žalobkyňa v čase uznania dlhu mala vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, pričom podľa § 558, druhá veta Občianskeho zákonníka pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Súd prvej inštancie sa však námietkou žalobkyne, že nemala vedomosť o tom, že uznáva premlčaný dlh žiadnym spôsobom nezaoberal, pričom podľa § 3 ods. 7 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, ak je spotrebiteľská zmluva neplatná, je s ňou súvisiaca spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neplatná, ak sa na ňu vzťahuje dôvod neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy. Ak zmluvné strany odstúpia od spotrebiteľskej zmluvy alebo ju inak ukončia, nedotýka sa toto odstúpenie spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, ak sa zmluvné strany nedohodli inak.

18. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku neskúmal námietku žalobkyne, že nemala vedomosť o tom, že dohodou o uznaní záväzku uznáva premlčaný dlh a následne na základe tejto námietky neskúmal platnosť uznania dlhu žalobkyňou, čo môže mať vplyv na platnosť spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 ods. 7 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, v ktorom preskúma, či žalobkyňa mala alebo nemala vedomosť o tom, že v dohode o uznaní záväzku uznáva

premlčaný dlh a následne v súlade s § 3 ods. 7 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní posúdi platnosť spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným.

19. Uznesenie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).